

гласъ или, както още го наричатъ, полугласъ, а не никакви три. Тоя тѣпъ гласъ днесъ се намира:

1) Въ много думи, дѣто въ старобългарския езикъ се е намиралъ носовия гласъ *ж*.

2) Въ много думи, дѣто въ старобългарския езикъ е имало *з*.

3) Въ много думи, дѣто въ речения езикъ е имало *ь*.

Тоя тѣпъ гласъ звучи днесъ така, както *з* въ старобългарския езикъ. Днесъ старобългарскитѣ гласове *ж*, *з*, *ь* се изговарятъ еднакво. Изговорътъ имъ въ старобъл. думи: *зѣбѣ*, *лѣжѣ*, *мѣка*, *сѣдѣ*, *лѣжѣ*, *кѣде*, *тѣмнѣ*, *тѣнѣ* днесъ е еднакъвъ. Тѣ могатъ да се пишѣтъ така, но *ж* въ думитѣ *зѣбѣ*, *лѣжѣ* и пр. се изговаря тѣй, както и, когато вмѣсто *ж* пишѣмъ *з* — *зѣбѣ*, *лѣжѣ*, *мѣка*, *сѣдѣ*. Така сѣщо може да се пишѣ тѣмѣнѣ, тѣнѣ, а изговара се, както и ако се пишѣтъ: тѣмѣнѣ, тѣнѣ.

А, че това е вѣрно, потвърждаватъ го самитѣ български писатели, които пишѣтъ *з*, дѣто въ старобългарския езикъ е било *ж* или *ь*, т. е. това значи, че въ днешния българ. езикъ има само единъ тѣпъ гласъ, който ний ще означаваме съ *з*, а не три, както казва Гопчевичъ. Вѣрно е само това, че тоя единъ и сѣщъ гласъ Българитѣ означаватъ съ три знака (букви) *ж*, *з* и *ь*.

б) Не е вѣрно, слѣдователно, че *ж* гласи като тѣпо *у*; нито че *з* гласи като тѣпо *о*, *а*, *е* или *и*; или *ь* като тѣпо *а*.

Тѣпъ гласъ има само единъ и той отговара на старобълг. *з*. Ерѣтъ (ѣ) въ българския езикъ не се изговаря като тѣпо *и*, както иска да каже Гопчевичъ съ примѣрътъ си „Тирново“. Българинѣтъ